

A málna napja

Csak a tűnő perc rettenetes:
a bukás egyszerű ténye.
Már túl a határon egyszerű lesz:
így is lehet élni – miért ne...?

Valami elromlott netalán:
letelt a málna napja!
A „megy” s a „jön” határvonalán
pillantunk csak e pillanatra.

A régi helyébe új meg új
– kicsiny és nagy – gondok
feküsznek,
s te rá sem érzel: ártatlanul,
az Édenből kiűztek.

Még valamедdig érezni fogod
mikor ébredsz: édes a málna –
és ráfigyelsz hunyó napok
málna szagú mosolyára,

ám dideregve, majd fékeveszetten,
viháros évszak vág a szavadba:
Egy hó-ragyogásos, gyönyörű esten
meghal a málna napja.

Csüggesztő-fagyos éjjel az ember
ködlő emlékeire lát,
míg issza a kandalló-meleggel
a málna fényű teát,

---

s egy nap-meleg táj lobban a
lángban:
egy filmkocka – semmi más!
– mikor? hol volt ez?
így volt-e ez..?
– csak tétova találgatás.

Fölfénylik a tisztás. Izzik a málna...
És itt valahol, belül,
a szívre egy betonút simasága
és szürkésege terül.

A rozs napja

Ez van: ami történt, úgy marad...

Különös illatok égnek.

Ha rozs-szemet harap el fogad,
ízét érzed a kenyérnek.

A csűr tetején ül két madár –
halkan csivitelnek.

A legelőn is későre jár –
a nyáj vonul, elmegy.

Milyen különös nyugalom –
mennyire nyugtalan..!

Ijedős csönd suhan,
s a fenyők sudarán a hold olyan
görbe, alaktalan!

Marad, ami történt – semmi több.

Mégis – feszült a húr ma:
tán éppen most, valaki jön,
vagy épp most készül az útra;

valami szépre les ma veszély –
egymástól messzire csni..!

A villanyoszlop döngicsél:
Sokszor van ez így! ez semmi..!

Valami reménytelenül
tovasiklik végül...

A dróton fecskék raja ül,
és útra készül.

Lépj vissza az álomképbe

Lépj vissza az álomképbe!

Hajnali, szürke a fény.

Halgass... Még erre a rétre
visszajövünk, te meg én!

Kérlek, a gyeplőt ne tedd le –

maradjon hűs kezéd itt;

s hagyd a lovat: legelje

emlék-mezőnk füveit...

A halak ösvényén

az út a haza-vágy útja a nagy hal-ösvény vezet erre
fehér part felé ahová nők sora jár kora reggel hogy vödrtelimerje
vörhenyes dombok és vörös égerfák s barna nád-buzogányok néznek
a nagy vonulásra és víz alatti facsonkok meg méla növények

a víz hidegen csípett mégis de nagy élvezet volt
belelábálni a folyóba
és érezni mint csiklandja a lábunk
kis halak légiója
és átgázolni a zátonyon mint Robinson élni
vad buja táj
ölen s színes kavicsot hajigálva kacsázni
messzebb ki talál
vagy másra nem is figyelve csupán a fűvön heverészni
vadsóskába harapva
s úgy tűnt mintha mindez így sokáig-sokáig
vagy tán örökre maradna

persze nem gondolom én, hogy álmukból a halak idelátnak
a fehérén fehér partokra s hogy értik titkos szavát is a nádak
mégis tudom azt milyen nehéz ez az út hazáig s hogy száz akadály zavarja
s láttam halakat szakadt uszonnal a torkolatnál az iszapba ragadva

később papírhajókat eregettünk vízre
s figyeltük
melyiket hová sodorja az ár s hogy
maradnak-e együtt
ám oly keskeny volt a folyócska akár
át is ugorható
így aztán nem igen bántuk ha egymástól kicsit tovarebben
a két hajó
de merre hová is úsznának a lágy ujjú parányi szélben
hisz mindig csak „a sodorban” úsznak
s másfele semmiképp sem
így hát nem is éri meg odagázolni és
kihalászni a rendbontót s a napra kitenni
ki hitte ki mondta volna hogy az időnek távoła
ennyire semmi

nem a leszebb s nem a legjobb út vezet erre de nincs más út amerre hajóznál
egy vén halász mesélt nekem erről ott a messzi folyónál
ahová a fehér partokról meg az útról nők sora jár kora reggel hogy
vödrtelimerje
úgy mondják hogy az út a haza-vágy útja a nagy hal-ösvény vezet erre